

REPORTAGE ■ SINDS DE DOOD VAN GLENN KAN ZIJN BROER DOGAN ALLES AAN

Jazz moet de aandacht van zijn vader delen met het eerste elftal van ASWH. foto Lé Giessen

Dogan mist broer Glenn nog iedere dag

Hij toog na zijn voetballoopbaan naar het westen. Werd landskampioen met IJsselmeervogels, het Real Madrid van het Nederlandse amateurvoetbal. Verloor bijna drie jaar geleden broer Glenn door een verkeersongeluk. En is nu trainer van zaterdaghoofdklasser ASWH. Dogan Corneille is een tevreden mens: „Sinds de dood van Glenn kan ik alles handlen.”

Het was in de herfst van 2001. Dogan Corneille arriveerde na een lange autorit in het bijzijn van zijn zaakwaarnemer ergens in de buurt van Dresden. Om daar stage te gaan lopen bij een club. „Ik stap uit en alles was grauw: de gebouwen en de mensen.” Corneille keek zijn zaakwaarnemer in de ogen: „Hier ga ik niet gelukkig worden.”

Eigenlijk wist Venlonaar Corneille toen al diep in zijn hart: zijn profvoetbalcarrière was ten einde. Zes jaar VVV gevolgd door nog twee seizoenen in Eindhoven bij EVV, daar zou het bij blijven. „Na acht jaar eerste divisie had ik wel door: dit is mijn plafond. Wéér naar Emmen, wéér naar Veenendam, dat boeit dan op een gegeven moment ook niet meer.”

Toevallig liep Corneille toen oudploeggenoot Mendel Witzenhuisen tegen het lijf. Die maakte reclame voor de ambitieuze amateurclub FC Hilversum. Streckking

Dogan Corneille bood zichzelf aan bij hoofdklasser ASWH. Sindsdien is hij gestopt als actief voetballer. „Het trainerschap is echt iets voor mij.”

van diens betoog: kom lekker bij ons ballen. Het begin van een uiterst succesvolle periode als amateurvoetballer. Corneille speelde achtereenvolgens bij FC Hilversum, Kozakken Boys, IJsselmeervogels en Barendrecht. Vooral aan de periode bij de ‘Vogels’ uit Spakenburg bewaart hij dierbare herinneringen. „IJsselmeervogels, dat is echt de crème de la crème van het amateurvoetbal. Het aantal toeschouwers, de beleving en intensiteit, daar kunnen veel eerste divisieclubs niet aan tippen.” Juist in de tijd dat Corneille in Spakenburg voetballend in de vorm van zijn leven verkeerde, sloeg het noodlot toe. Glenn, zijn vier jaar oudere broer en nationaal bekende pianist/toetsenist, verongelukte op het moment dat de oudere Corneille aan de top zat. „Weet je wat echt vreemd is? Ik stond in de buurt van Hilversum juist in de file die Glenns ongeluk veroorzaakt had. En ik had op dát moment al een onbehaaglijk gevoel. In die file zat ik met twee spelers van IJsselmeervogels en ik begon te vertellen over Glenn. Iets wat ik normaal nooit uit mezelf zou doen. Toen ik thuis kwam, had ik nog altijd het idee dat er iets niet goed was, een onheilspellend gevoel. Ik wilde direct naar bed toe en net op dat moment werd er aangebeld. Stond de politie voor de deur met de pet onder de arm. Op dat mo-

ment wist ik wat er gebeurd was en dat het Glenn was. Alsof er een bloedband is die toen werd doorgeknipt.”

Er gaat geen dag voorbij of Corneille, die anno 2008 zijn brood verdient als sportcoördinator bij de gemeente Rotterdam, denkt aan zijn oudere broer. „Ik mis ’m, we waren zó close. Ik kan nu met gepaste trots vertellen hoe goed hij wel niet was. Toen hij nog leefde, deed ik dat niet, dan ga je niet opscheppen over je broer. We dolden elkaar altijd wel continu. Stond hij weer eens groot in de krant, zei ik: ‘Ja, maar ik heb er nog altijd vaker ingestaan met mijn voetbal.’ Waarop Glenn counterde: ‘Ja, maar voor jou is het nu wel afgelopen!’”

Hoe moeilijk ook, na Glenns dood ging het leven door. „Zo’n ingrijpende gebeurtenis vormt je karakter. Alles wat daarna komt, kun je handlen. Ik ben door Glenns dood volwassener geworden. Ook ga je van de kleine dingen meer genieten.” Zoals eens per week gezamenlijk eten, thuis bij vader Eugène en moeder Brenda. Samen met vriendin Daniëlle en zoon Jazz (‘Ik wilde een muzikale naam’). Jazz kwam voort uit een vorige relatie en iedere vrijdag pikt Dogan zijn oogappel op om in het weekend met zijn zoon op te trekken.

Jazz moet vanaf nu wel de aandacht van papa Dogan delen met

het eerste elftal van ASWH. Want sinds een paar weken is Corneille interim-trainer bij de zaterdaghoofdklasser uit Hendrik-Ido-Ambacht. „Aan het einde van het lopende seizoen zou ik stoppen met voetbal bij Barendrecht en vanaf volgend seizoen assistent trainer worden. Maar een tijdje terug stopte Henk Wisman plots bij ASWH. Die kwam over van Fortuna Sittard na zijn ontslag daar. Maar Wisman hield het na drie duels weer voor gezien.” Corneille zag zijn kans schoon. „Ik zei tegen Daniëlle: ‘Ik trek de stoute schoenen aan en sms Wim Helmink (de technische man bij ASWH, red.) gewoon’. Misschien kan ik de rest van het seizoen wel trainer worden.”

Dat kon. Waardoor Corneille een paar maanden eerder dan gepland de kicksen aan de wilgen moest hangen en stopte als speler bij Barendrecht. „Daar heb ik heel weinig moeite mee gehad. Op mijn leeftijd (34) doen je benen toch niet meer zo snel wat je gedachten al bepaald hebben.” Makkelijk zal de klus niet worden, ASWH loopt reëel gevaar te degraderen uit de hoofdklasse. Maar druk voelt de jonge trainer (nog) niet. „Het trainerschap is echt iets voor mij. Ik zal zeker een keer op mijn bek gaan, maar daar ben ik niet bang voor.”